

на силата на властта били по него. « Макарь между насъ да царува всеобщъ страхъ, че ний давами твърдѣ голѣма власть на тѣзи на които ще са възложи да ни управляватъ » пиша-ше той; « но, споредъ мене, по примѣждливо е да са изложимъ на примѣждието отъ много слабо покоряване. »

Като жертвуваше доброволно своитѣ лични мнѣния за общественното спокойствие той го-воряше разумно: « като проживѣхъ дълго вре-ме въ свѣта, азъ много пѣти трѣбаше да из-мѣнявамъ своитѣ мнѣния даже въ най-важни-тѣ работи, послѣ зрѣли размишления или по-диръ нови свѣдения. Поради туй, колкото по-остарявамъ, толкозъ съмъ расположенъ да са съмнявамъ въ моето сѣдене ». И Франклинъ, великий Франклинъ, подчини необикновенний си умъ на закона даденъ на страната му. Йоще за по голѣмъ авторитетъ на тозъ законъ, той предложи и сполучи да прибавятъ въ консти-туцията тѣзи формула, *« наредено и решено съ общо сѣгласие »*.

Федеративната конституция са представи на народа, който въ разни щати я прие. Пред-ставителитѣ на щатитѣ едногласно назначихъ за предсѣдатель на републиката Вашингтона въ 1789 година.

По този начинъ, благодарение на мъжеството на своитѣ граждани, Америка излѣзе честито изъ трудното положение, въ което страшно я заплашваше нейната нова политическа наредба. На глава на своето правителство тя постави тогозъ, който я спаси. Тозъ великъ челоувѣкъ управлява господарството съ онова достоин-